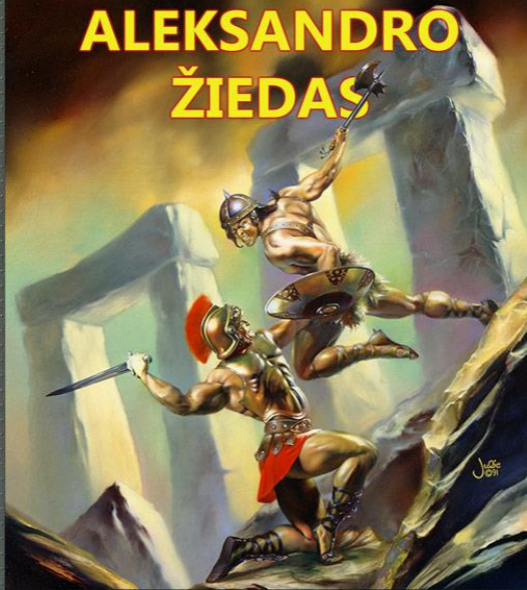

Lošęjų karai: #1

William R. Forstchen

**ALEKSANDRO
ŽIEDAS**

Knygute.lt

William R. Forstchen

**ALEKSANDRO
ŽIEDAS
LOŠĖJŲ KARAI #1**

Mokslinis-fantastinis romanas

Tarpžvaigždiniai karai tęsiasi tūkstančius metų ir tik įsikišus galingesnei Prižiūrėtoju rasei buvo uždrausti. Tačiau ar galima Magelano Debesyje gyvenantiems kilmingiesiems uždrausti karo žaidimus? Net jei pastarieji nutars prikelti iš amžių glūdumos Aleksandrą Makedonietį ir Kubarą Tagą, žymiausius žmonijos ir havarniečių karžygius?..

Vertėja: IRMINA DOMEIKIENĖ

William R. Forstchen
The Gamester Wars #1
THE ALEXANDRIAN RING

New York, Del Rey books, 1995
Copyright © by William R. Forstchen, 1987
Cover art copyright © by Julie Bell, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą:
© leidykla "Eridanas", 1998
© leidykla Knygute.lt, 2020

1

Korbinas Gablona palinko prie pietų stalo ir vienu atsainiu judesiu nubloškė nuo jo neįkainojamą servizą.

- Štai Kartagenos karių pozicijos.

Jis savo didelėmis riebiomis rankomis pakėlė pustuzinį deimantais inkrustuotų pipirinių ir išrikiavo jas į eilę. Puikiai suvokdamas, jog dabar atsidūrė visuotinio dėmesio centre, Korbinas patenkintas nusišypsojo prie stalo susirinkusiems žmonėms ir havarniečiams.

- Tai priešą šturpinę Numidijos raiteliai.

Keli šeimyninių klanų seniūnai pritardami linktelėjo galvas. Korbinas pastvėrė nuo stalo grafiną su Maladijos ambrozija ir mostelėjo juo ore.

- Todėl būtent čia buvo ir pats Hanibalas.

Jis tyliai nusijuokė, ir jo šimto šešiasdešimties kilogramų kūnas suvirpėjo it želė. Korbinas teatrališku mostu pastatė grafiną vidury linijos, nusidriekusios priešais apverstas taureles, vaizduojančias romėnų pėstininkus.

- Kuo gi dabar pažymėti romėnų karvedį - kaip ten jį vadino?

- Tu turi omeny Scipijoną Afrikietį?

- Ak, mano brangusis Bukha Tagai. Aš apstulbintas, jog havarnietis žino tokį nereikšmingą mūsų tolimos istorijos faktą.

Kitame stalo gale įsitaisęs Bukha apdovanojo jį plačia šypsena, nors paprastai havarniečio šypsena reikšdavo, jog tas, kuriam ji skirta, pasirinktas vakarieni.

- Na, ką tu, Korbinau, kiekvienas išsilavinęs havarnietis, juo labiau turintis koho statusą, privalo žinoti kitų civilizacijų istoriją. Bet, mano drauge, turiu pastebėti, jog tavasis Hanibalas iš tiesų buvo antrarūšis.

Du havarniečiai tarsi atsitiktinai atsistojo Bukhai už nugaros. Visi trys šypsojosi. Žvakių šviesoj suspindo priešakiniai jų dantys, pasiūšė kailiai.

- Tai, vadinasi, jūs manot, jog Hanibalas buvo antrarūšis karvedys? - spigiu balsu pasiteiravo Zola Faldonas, visuomet pasirengęs ginti nuo gafų išpuolių bet kurį žmogų.

- Tai, vadinasi, jūs manot, jog Hanibalas buvo antrarūšis karvedys? - pakartojo Bukha, gana tiksliai pamėgdžiodamas Faldono falcetą, ypač įdomiai skambantį dvimetrinio gauruoto padaro lūpose. Šiurpinančią Bukhos iš-

vaizdą truputį gadino ryškiaspalvis apdaras, mat havarniečiai visuomet garsėjo savo po-traukiu sentimentalios melodramoms ir réksmingoms drabužių spalvoms. Tiesa, Bukha vilkėjo gana konservatyvų kostiumą - žydrą poliesterio kombinezoną su ryškiai geltonais dryžiais.

- Gal jums ir nepatinka mano balsas, - atsi-liepė Zola, - bet, prisiekiu kosmosu, aš labai norėčiau, kad havarniečiai kaip nors nustelbtų savo muskuso kvapą. Jums pasirodžius, bet kuri patalpa po poros minučių ima dvokti kaip arklidė.

- Žmonių kvapas mums taip pat neatrodo malonus. Nenuostabu, jog mūsų protėviai ne-galėjo vieni kitų pakęsti.

- Taip, kitados buvo laikai... - svajingai prata-rė kažkuris iš žmonių. Po jo pastabos pasigirdo keli pritarimo šūksniai.

- Ir vis dėlto mes tada sugebėjom suderinti savo požiūrius, - išmintingai pridūrė kitas žmogus.

- Taip nutiko tik todėl, kad į mūsų tarpusavio santykius įsikišo prakeikti Prižiūrėtojai, - kita-me stalo gale suurzgė havarnietis, pilantis vyną savo kaimynui - žmogui.

- Velniai rautų tuos šventuolius Prižiūrėtojus!
- sušuko vienintelis kambaryje ksarnas, įsitaisęs ant kušetės tolimiausiame kambario gale. Penkiomis galūnėmis jis glaudė prie chitininio krūtinės šarvo uždarą konteinerį su maistu, į kurį nebūtų drįsęs žvilgtelti nė vienas iš čia esančių. Padaras ištraukė iš konteinerio straublį ir piktai pamosavo juo ore. Kadangi po tokio emocijų išreiškimo ksarnas paprastai atriaugėdavo viską, ką buvo suvalgęs, visi susirinkusieji draugiškai paprašė jo liautis.

- Ramybės, ramybės, džentelmenai. Būkit protingi, mano bičiuliai kohai, - taikiai pratarė Korbinas.

Jis ištraukė iš bufeto butelį brendžio bei dėžę cigarų ir paleido juos ratu.

- Nagi, būkite realistai. Beveik neįtikėtino sutapimo dėka visos trys mūsų atstovaujamos rasės praktiškai vienu metu aptiko gimtosios galaktikos erdvės iškreipimo tašką, įgalinusį atlikti hipererdvinį šuolį į Didįjį Magelano Debesį. Nuo to prasidėjo pats didžiausias grobiškiškas karas visoje mūsų istorijoje. Kiekvienas kovėsi už save, ir siūsdavo po velnių atsiliekančių. Vyko grandioziniai, bet, drįstu pripažinti, pernelyg kruvini mūšiai.

- Taip, išties gaila, jog tie laikai praėjo neg-

rįžtamai, - tarstelėjo ksarnas.

- Dabar mums lengva šitaip kalbėti, - įsiterpė Sigma Azermatis, pats vyriausias ir turtingiausias žmogus iš visų čia susirinkusių. - Karas buvo itin kruvinas. Mes beviltiškai kovėmės už tas kelias likusias planetas, kurias aplenkė Senovės Klajūnai, kadaise ieškoję mineralinių žaliavų. Mes žudėm vieni kitus milijonais, o dabar jūs ilgitės tų laikų. Jūs, ksarnai, paprasčiausiai kuoktelėję.

- Atskiros asmenybės mirtis nieko nereiškia, - išdidžiai pratarė ksarnas.

- Jeigu mes tiesiog dabar pamėginsim tave nudėti, - prabilo vienas havarnietis, - tu labai greit liausies kalbėjęs tokiu tonu.

- Džentelmenai, prašau, jokio smurto! - sune-rimo ksarnas. - Kad ir kaip ten būtų, bet šis Magelano Debesis dabar yra civilizuota vieta.

- Visiškai su jumis sutinku, - linktelėjo Sigma. - Dabar mes esam civilizuotos protingos būtybės. Kariniai veiksmai šiame kosmoso rajone beveik visiškai sunaikino prekybinius ryšius, ir daugelis mūsų rasių atstovų liko visiškai izoliuoti savo planetose, sugėbančiose vystyti tik agrarinę gamybą, bet visiškai netekusiose mineralinių žaliavų, būtinų sunkiajai pramonei.

Šioje galaktikoje sunku aptikti planetą, kurios prieš šimtus tūkstančių metų nebūtų suradę ir ištuštinę Senovės Klajūnai. Ir kai įsiliepsnojus karui sustojo prekyba, visame regione prasidėjo regresas. Manau, mums dera padėkoti dangui, jog laiku pasirodė Prižiūrėtojai, privertę mūsų protėvius sudaryti taiką. Antraip mes dabar gyventume kaip mūsų gentainiai barbarai, įsikūrę daugumoje gyvenamų Magelano Debesies planetų, o ne sėdėtume čia, prašmatnioje kosminėje Korbino jachtoje.

- Ar tai nereiškia, - pasalūniškai prabilo Korbinas, - jog tu patekai šleikščių Prižiūrėtojų pamokslų įtakon ir nebeketini dalyvauti mūsų koviniuose žaidimuose?

- Žinoma, ne, - skubiai atsiliepė Sigma. - Aš tik noriu pasakyti, jog seni geri laikai, kurių taip ilgisi kai kurie iš mūsų, visiškai nebuvo tokie geri ir mieli. Prižiūrėtojai veikė paprastai ir kryptingai - smurtas jiems nepriimtinas, todėl jie uždraudė gaminti bet kokius masinio naikinimo ginklus.

- Išsigimėliai, šventeivos ir mišrūnai, - tarstelėjo ksarnas.

- Mišrūnai - ši sąvoka jums, ksarnams, nesuvokiama, nes jūs esat belyčiai, - šyptelėjęs pratarė Bukha.

- Mums dera pripažinti, džentelmenai, - tęsė Sigma, - kad aukšti jų idealai jau beveik du tūkstantmečius palaiko taiką kosmose. Jie netgi kontroliuoja keletą pasaulių, kuriuose sulaukėję mūsų rasių atstovai iki šiol kaunasi tarpusavyje. Lokalizuodami tokius konfliktus ir užkirsdami kelią jų plitimui, jie sulaiko mus nuo kovinių veiksmų eskalacijos, neleisdami jiems virsti totaliniu tarpžvaigždiniu karu, panašiu į tą, kuris vos nepražudė visų mūsų protėvių. Džentelmenai, jei ne nuolatinės Prižiūrėtojų pastangos, skirtos taikos galaktikoje palaikymui, tai, patikėkit, mes dabar drauge negertume brendžio. Jei rytoj jie išsinešdins iš šito kosmoso sektoriaus, tai nepraeis nė vieneri standartiniai metai, ir mes vėl kibsim vieni kitiems į gerkles.

Niekas nediršo jam prieštarauti, ir Sigma apžvelgė susirinkusiuosius nugalėtojo žvilgsniu.

- Jūs žinote, kad mano specializacija - dvidešimtojo amžiaus Žemės istorija, - prabilo Gragsas, vienas iš havarniečių, - ir drįstu pastebėti, kad Sigmos žodžiai išties pagrįsti. Mes panašūs į tų laikų Europos aristokratiją. Kalbame viena kalba, lankome vieni kitus ir drauge atsiduodame visoms pramogoms, kurias tik gali pasiūlyti šiuolaikinė civilizacija.

Jeigu tie vargšeliai būtų turėję savo Prižiūrėtojus, palaikančius taiką pasaulyje, tai gal jų civilizacija nebūtų šitaip nukentėjusi nuo siaubingų dvidešimtojo amžiaus karų. Mums pasisekė labiau, ir mūsų visuomenėje egzistuoja nepriklausoma superrasė, sulaukanti mus nuo tarpusavio susinaikinimo, nors, be jokios abejonės, jų globa visus mus erzina.

- Šlovė dangui, kad mums dar liko mūsų žaidimai, - įsiterpė Buklia. - Laimei, jie dar neuždrausti, antraip visi mes išprotėtume nuo aktyvių veiksmų trūkumo.

- Ksarnų maistas tie prakeikti Prižiūrėtojai, natūralus ksarnų maistas, - sumurmėjo havarnietis, o paskui linktelėjo insektoidui, sėdinčiam tolimame kampe: - Atleisk, seni, bet tu tikriausiai supranti, ką aš turiu omeny.

- Nieko baisaus, aš nė trupučio neįsižeidžiau, - atsiliepė ksarnas. - Bet, džentelmenai, aš nesuprantu, kodėl jūs taip šlykštėtės nuostabia mano vakariene. Medžiaga, kurią gaminatė jūs, žmonės, mums yra retas skanėstas - ypač jei prieš tai užvalgai ko nors aštraus. O kalbant apie jus, havarniečius...

- Nutilk! - choru suriko visi sėdintys prie stalo.

Ksarnas nuolankiai nuleido galvą suprasdamas, jog ši kompanija tikrai nesusižavės ksarnietišką virtuvę receptais, nors jos atstovai ir gamino ingredientą, būtiną visiems jos patiekalams.

- Tiesą sakant, - prabilo greta Korbino sėdintis rudavilnis havarnietis, - asmeniškai man, kaip džentelmeniui, labiau patinka gurkšnoti brendį ir rūkyti cigarus tokioje kompanijoje, nei plėšyti kitiems vidurius.

- Puikiai pasakyta, bičiuli! - šūktelėjo Zola.

Visi sulinksėjo, sveikindami save, jog lieka džentelmenais net tokioje nepaprastoje situacijoje.

- Na, gerai, Korbinau, - galiausiai tarė Gragasas. - Tikiuosi, tu nenori pasakyti, jog privertei mane įveikti penkiasdešimt šviesmečių vien tam, kad pasigėrėtum mano vilna apžėlusiu veidu, pasiklausytum, kaip giriu savo gentainius ir plūstu Prižiūrėtojus. Kam gi tuomet mus pakviete? Nejaugi tu suorganizavai naują žaidimą? Prisiekiu savo išėjusių brolių atminimu, jis mums dabar reikalingas taip, kaip niekad! Pastaruojau metu aš pasidariau pernelyg jau taikus.

- Žaidimas - aš neapsirikau, kažkas ištarė

žodį "žaidimas"? - susijaudinęs šūktelėjo Zola.

Susirinkusieji pagyvėjo, sušneko, ir visų akys nukrypo į Korbiną. Ksarnas liovėsiėdęs, purvinu rankšluosčiu nusišluostė straubliuką ir priartino prie stalo.

Korbinas atsilošė krėsele, kilstelėjo ranką ir paprašė tylos. Kambaryje įsiviešpatavo mirtina tyla. Jis teatrališkai patylėjo, užsirūkė cigarą, giliai užtraukė ir išpūtė žydrų dūmų žiedą.

Paskui dūrė pirštu į dūmų ratą ir nusišypsojo patenkintas, jog taip originaliai išreiškė savo mintį.

- Ar jums tai ką nors primena, džentelmenai?

- Turi omeny dūmus?

- Ne dūmus, o jų formą.

Tyla tęsėsi vos kelias akimirkas.

- Tai gal tu turi omeny Kolbardą, žiedo formos pasaulį, kurį įkūrė Senovės Klajūnai?

- Puiku, kohai Azermati, - prabilo Korbinas, ironiškai pabrėždamas žodį "kohas" (garbingas titulas, pridedamas prie šeimyninio klano, valdančio ne mažiau kaip šimtą techniškai išsivysčiusių planetų, vadovo vardo). - Tu, kaip ir reikėjo tikėtis, įspėjai anksčiau už kitus. Taip, aš turėjau omeny Kolbardą.

- O kas, velniai rautų, tas Kolbardas? - ak-

sominiu balsu paklausė Ješna Vederas, užimantis antrą (po Bukhos) vietą pačių turtingiausių havarniečių hierarchijoje.

- Aš suprantu, yra objektyvių priežasčių, dėl kurių tu gali to nežinoti, - įsiterpė Bukha, gelbėdamas savo draugą nuo sarkastiškų Korbino pastabų. - Lyginant su tavo gimtąja planeta, Kolbaldas yra priešingoje Debesies pusėje. Jei dar tiksliau, tai iki Kolbardo maždaug penki tūkstančiai šviesmečių mūsų gimtosios galaktikos kryptimi. Ten nėra jokių resursų, kuriais vertėtų susidomėti.

- Dėkui, Bukha, aš ir pats nepaaiškinčiau geriau, - pagyrė havarnietį Korbinas. Bukha apėjo stalą ir įsitaisė greta jo, paskui linktelėjo žmogui, tarsi siūlydamas jam tęsti savo kalbą.

- O, taip, gal man derėtų paaiškinti, jog... apskritai, ši mintis šovė mudviems su Bukha maždaug prieš dvejus metus, o gal nuo tos dienos jau praėjo daugiau laiko, ką, bičiuli?

- Ne, tu pakankamai tikslus. Tai nutiko lygiai prieš dvejus standartinius metus.

- Galėčiau viską paaiškinti jums pats, bet tikriausiai pasielsiu teisingiau, leidęs kalbėti tiems, kurie viską išmano kur kas geriau už mane.

Korbinas teatrališkai spustelėjo prie jo riešo pritvirtinto miniatiūrinio siųstuvo mygtuką....